

(Nº 108)

Las

Virtuts Reologals.

Al Certamen Literari de la
ciutat de Girona.

1873.

Sema

Vot ha sigut veritat
Lo que ha promès la Dley Vella,
I se ha complert en la Ovella
De Jesús crucificat.

Invocació

Senyor y Soberà de cels y terras,
Que a vostra omnipotencia li'mons rodolans,
I'l vostre gran poder tironos a terra,
Si tant supremo nom necios violan;
Que Vos, Senyor, deixau al home qu'erra
Fugint de ls' llums divins, que tan consolans;
Ompliume lo meu cor de vostra audencia,
Doteume de viu llum la intel·ligencia,
Desitjo cantar jo las vestras glorias,
Las que abrasats de fe' los sants cantàren,
Las que nos han deixat en llurs historias
Aquells que fe' a raudals ne practicàren;
La fe' que ls' hi donà santas victorias
I en ellas pura dicha ne vinclàren:
A mi tant gran virtut també doneume,
Per ella hercu del cel, oh Senyor, feu-me.
La serie de patriarcas respectable,
Los que per vostre esprit foren profetas,
Los justos que'n la vida perdurable
Estàn, y de la fe' foren atletas,
Fundats en tal virtut, fou admirable
I ferma sa esperansa ab obras netas:
Senyor, que jo com ells en Vos esperi
Durant de aquesta vida l'cativeiri.
Apòstols del Senyor que en sa carrera
Sentiren del peccat negra tristura,
I tots los sants y justos que numera
La iglesia, per virtuts y sa mesura,
Vingueren en son cor per companera
La fe', que caritat los hi procura;
Per co son en lo cel uns sers gloriosos;
Per co ls' meus pensaments son afanosos.
La fe' pura y brillant que santifica,
La que n'alegra l'cor, dolça esperansa,

De Deu la caritat que se practica,
 Buscant poder de gracia que afiansa,
 De dicha al home enjoya y lo unifica,
 I l' fa gosar de benaventuransa;
 Virtuts son excel·lents que de l' cel manan
 I ls' àngels ab los homens ajermanan.

I ls' homens, que tenint los cors sensibles,
 Que per la intel·ligencia a' Deu conceixen,
 Que l' cel los don' favors rics y visibles,
 I que faltant aquestos s'entristeixen,
 Podràn en trist combat ser impassibles,
 Deixant de amar a' Deu, que reconeixen?
 Si aquestos dons per' ells tenen estima,
 Amor deuen al Ser que los sublimas.

Newton s' elevà a' Deu per la ciència,
 De amor ple, Fenelon, lo cel escala,
 Pascal medita en la eternal herencia,
 Prossuet la mort contempla y se regala;
 Al·lustra Chateaubriand la intel·ligencia,
 Pintant del Cristianisme l' geni y gala;
 Que quant més los talents son prodigiosos,
 Tant més profundament son religiosos.

Si ls' sabis, oh Senyor, ab flors y galas
 A Vos glorificats tranquils, arriban,
 Perque ls' havcu dotat de fortes alas
 Que l' seu cor combatut y trist aviran;
 Las Ecologals Virtuts son las escalas
 Que pujan a' eterns goigs a' ls' que cautivan,
 Aixis jo las reclam', y al demanarlas
 Demano llum també pera cantarlas.

Jo vostre gran poder, Deu meu, reclamo,
 També lo de los àngels purs, gojosos,
 Que a' tant dolçissims noms de amor m' inflamo;
 Vosaltres serafins, querubs hermosos,
 I màrtirs infinits, que tan vos amo,
 I tots los que en lo Empir sou tant ditxosos;

La vostra protecció també suplico,
 Que santa y eficaz la califico.
 O Vos, Reyna del cel y Mare nostra,
 De los divins tresors dispensadora,
 Humil aquest trist fill a vos se prostra,
 Y ab penetrants clamors a Vos implora;
 Suplico en ella la gran valia vostra
 Per gracia haver del cel consoladora:
 Cygaume la pregaria, Mare pia,
 Que surt del fond' del cor, Verge Maria.

La Fe.

Per Fe, los cristiáns debem entendre
 Un do manat del cel y de la gracia,
 Que mata tots los dubtes, y defendrer
 En nostre cor nos mana ab eficacia
 Lo dit per Deus, y ns' fa la iglesia aprendrer.
 Es pus, una virtut tan respectable,
 Sensilla, exel-lenta y delectosa,
 Que al cor que s'rich de fe, se li fa amable
 L'afany y lo treball, y sempre gosar
 En tot lo que l'mon creu insoportable.
 La fe, te tal poder, que si se acata,
 Lo cor ne tranquilisa, y n'ofega
 La mala inclinació que lo be mata;
 Y sapia l'insensat d'anima cega,
 Que vida sens la fe, n'es vida ingrata.
 Las facultats de l'unima dormida
 Dilata, y amistat dona sincera,
 Y transforma en doba sort la amarga vida,
 Y fent al home altiu de blana cera,
 Prevén la tentació y la fa fallida.

Y si la fe' del cor es gran y pura,
 Que pugna dominar tots los obstacles,
 L'avors té lo mortal tanta ventura,
 Que Deu li don' poder per fer miracles:
 Aixís lo sagrat text nos ho assegura.

Moysís, predestinat, salva á son poble,
 Que á fonsa de miracles lo assenyala;
 Jesu', per la virtut no menos noble,
 La gracia de Deu reb, y al fi' lo instala
 En lo pais promís, y allá es immoble.

Accions de assombro gran foren profetas
 Mols homes sens estudi ni prestigi,
 Mes, rics en la virtut, foren atletes,
 Y ab fe, cada pas seu, fou un prodigi:
 Tals homens eminents son los profetas.

Los sants y los apóstols, tots los justos,
 Seguint ab gran valor sana doctrina,
 L'ingueren de olvidar del mon los gustos;
 Mes, sempre confortats per fe divina,
 Mataren ab miracles los disgustos.

¡Ay rich tresor del cel, quant poch t'estima
 Lo mon, que ab l'interés solament pensa,
 Que l'anima estravia y la llastima,
 Y entrega al enemich ab vil ofensa,
 Negant á Deu la fe' que lo sublima!

Si l'home, agullonant lo seu ingeni,
 Secrets ne descobreix ó invents fabrica,
 Sa proba, no hi ha por de que l'esmeni,
 Que sabi magistral ja se judica,
 Y ab lo esperit d'orgull ha fet conveni.

Aixís també los homens de sabisesa,
 Ja sia per las lletres ó la ciencia,
 Pensant que lo saber es ver noblesa,
 S'enjoyan de una necia omnipotencia
 Que ls' omple sols d'orgull y d'altivesa.
 ¡Que digan qui doná l'mon sa naixensa!

Aquells que ufans estan en lo que saben?
 Los dots de la rahó; qui los dispensa?
 ¿En lo cervell del home pot ser caben
 Las claus pera ruidar la mar immensas?
 Las ciencias de mil rams, pus; qui las dona?
 Que l'home solament las estudia;
 Si mata lo talent, qu' es sa coronas,
 Si nega a son Autor sabidurias,
 Y ab Deu Omnipotent se parangona.

Las ciencias totas tenen en sa historias
 Principi que l'orgull nostre sofoca;
 Nos falta una rahó satisfactorias
 Si l' fondo de una causas sols se toca,
 Que al home descubreix sa vanaglorias.
 ¿Dirá algun insensat y temerari
 Que si lo seu talent ne sobrepuja
 Regir podria lo moviment Lunari,
 O caurer podria fer la neu o plujas
 Sens serne sas potencias en desvari?

Sent Deu del mon Autor, com se comprovaba,
 Lo es de tot poder, de tota ciencia,
 Que sempre tot ho fe com gala nova,
 Y enjoja la humanal intel·ligencia
 Donant de son poder sempre la probas.

Però, la Providencia, muda y sorda,
 Vejent lo porfiar del que s' diu sabi,
 Al plan primer del mon jamay discordas;
 Tancant de los secrets son etern llavi,
 Contesta sols a aquell que Deu acordas.

La agulla que en la mar los bateus guia,
 La santh que constant corre en nostras venas,
 Lo gas que ns' dona llum, la ferro-vias,
 Los globos aereostatichs y altres menas
 D'invents perfeccionats, no son de un dia.

Per ço la Providencia, previsoras,
 No dona a los talents igual prestigi,

Ni vol que falsa fe escudinyadoras
 Reporte en cada afany un nou prodigi:
 La fe, quant mes humil, mes atesoras.
 Tot home creu al home per fe humanas,
 Confiansa té en aquell que lo aconselas,
 Consell al qu'es prudent sempre demanas.
 Quant trist algun afany son cor endolas,
 Si may ha vist en ell acció villanas.
 ¿Y est home, si de fe divina s'tracta,
 Tindrà l'cor disposat sempre a tot horas,
 ¿L'anima fidel, pura y exacta
 Envers la Providencia protectoras,
 Que quant per l'home fa graua refracta?
 Lo mon, apassionat per la noblesas,
 Per los tesoris brillants o bens fictiis,
 ¿escàs de dol consol per la pobresas,
 Sens por al desarreiglo de los vicis,
 Mes sempre protegeix a la riquesas.
 ¿axis, Deu meu, un anima afligidas,
 De penas y treballs atribuladas,
 Del mon en lo menyspreu, fins escarnidas,
 ¿en sos tristos afany abandonadas,
 ¿Que foras sens la fe, que es font de vida?
 Sabent, puig, que la fe consoladoras
 Valor ne dona a l'anima abatudas,
 Que gracia lo assiste al que la imploras,
 ¿Com jo no veuré a Deu, si tinc l'ajuda
 De gracia celestial sempre a tothora?
 Per ço vos veig, Deu meu, triunfant de glories,
 ¿en torn puríssims sers que vos veneran,
 Mes, junxa y me fatiga la memoria
 Pensar si seré jo de ls' que s'numeran
 Ingrats, en questa vida transitorias.
 Quant tonyo jo ab mos peus la humil herbetas,
 Quant veig brotar de ls' camps la rica espigas,
 Quant sento l'grat brujit de la plujetas

Que dona fruyt al home y à la formiga,
 Allà mir' jo de Déu la ma perfectas.

Lo fresch y rích plantiu à Déu me ensenya
 En deliciosos dons, purs y olorosos;

La planta que rebota en una penyas,
 Y ab ella abundants fruyts, útils y hermeros,
 També per l'home ingrát que à Déu desdenya.

Penetra los espays com las centellas
 Aba vista rubilant de fe' ardorosas,

Y veix com Déu impera en las estrellas,
 Y vivim ab son poder sempre seguras

Mostrant al home humil sas maravellas.

En foras de la fe la mar penetra,

Y veix à Déu formant las perlas ricas
 Y los demás tressors, à son just metro;

Que de las maravellas grans y ricas
 De terra y de la mar Déu té lo celro.

Lo veix en los cuquets que van per terras,
 En los que per lo espay volan gojosos,

Los frístechs que ab los hòmens tenen guerra,
 Y en tots los ausellts lletjos y hermeros,

Que à tots don' vida Déu, y à tots aterras.

Lo veix en clara llum y en la foscuras,

En broncas tempestat, en fresca ambadas,

Del gel en lo cristall, en la blancuras

De neu, y en los granets de la rosadas,

Que Déu, devant de l'home s'transfiguras.

Per vostra ma potent y generosas

Donau al ser vivent la subsistencias,

Ayre al aucell, al peix mar prodigiosas,

A tots donau instins, y al home ciencies

Per' dominar quant té la terra hermosas.

Y si, Déu meu, ayis per tot es miro,

Si feta la rahi' tal mi' ho demanas,

¡ Que piense, bon Jesús, quant jo es aspere

Per gracia de Evangeli' soberanas,

En gremi de cristians, baix que respiro?

Senyor, me perdoneu ma necia empresas
De boquejar voler la fe sagradas,
Que al veurer de las onas la grandesas
D'una mar tant brillant no sondyadas,
Me espanto y reconexo ma flaguesas.

Acato vostra Ley sabia y divina,
Y crech lo que la vostra Iglesia ensenya,
Y ho tinc per infalible medicina;
Que del que fa brotar rius de una penyas
Be s' pot veurer per santa sa doctrina.

En Vos crech, Deu etern, y en tres persona,
August y sempitern Pare ineffable,
Y tinc lo immortal Fill per la segona,
Y lo divi Esperit de abdos amable,
Del modo que la iglesia lo pregona.

Crech en lo Verb divi, que del cel mana,
Que prengue sobre si la culpa meva,
Que s' vesti de la fragil carn humana,
Que borra lo peccat de Adan y Eva,
Que nasque de una Verge Soberana.

Crech que Jesus al home rivalida
En sa afrontera mort ignominiosa,
Que torna del sepulcre a humana vida,
Que deixa Santa iglesia, que's sa esposa,
Y en sa pujada al cel 'hont me convida.

Y crech, ab la fe ardent del cor que gosas,
En la Doctrinas y Sacraments de Cristo,
Com la Iglesia catolica proposas,
Y en tan bondosa fe, Jesus, persisto
Per fer a la meva anima dichosa.

Aquesta es la adorable fe que canto,
Y majje sacrosanta, pura y bella,
Que en vida terrenal aixuga l' Manto;
Y sent guia del cor, com puras estrelles,
Per l'home de virtut es celiu manto.

La Esperansa.

Virtut es la Esperansa, com auroras,
Que deixa veure un sol de llum mel viva;
Vix sol es la fe hermosa y protectora,
Que guia al bon cami, cura y cautiva,
Y n'es de la esperansa precursora.

Lo fruyt mes excel·lent de l'esperansa
Es veure sempre a Deu, ab qui confias,
Porant en sa promesa tal confiansa,
Que plena de pureza, se gloria
Fujant al cel sospirs rics de alavansa.

Recreo de ls'virtuts, si bé enganyosa,
Se busca l'esperansa y se profana;
Ansomni grat y dol del que amor gosa,
Ensenya de tresors, de pompa humana,
Y estrella n'es de vida deseytosa.

Fa al home la esperansa tributari
Quant tracta a sas passions ab vil caricia,
Y llastimosament obra en contrari,
Mouent en sa concionia la avaricia,
O altre móvil lleig y temerari.

Si aspira a possehir l'amor fictici
Y trova en sos afanys correspondencias,
De sa noblesa y nom fa un sacrifici,
Y ardent ab impuresa y sa demencia
Se n'obra a si mateix un precipici.

Si acás vil interes fort lo domina,
Cap móvil en lo mon li es tan amable;
Retret y cavilós sempre barina
Pel fi que podra ser hom' respectable,
Y tant baixá esperansa lo enmetrina.

Si s'forja possehir del mon la gloria
Per medi de ls' destins, ja s'fatiga

Omplint de personatjes sa memeria;
 Jugant la adulació y la indigne intriga,
 Concis que sa esperansa es il·lustria,
 Y l'home; per què s'mou?; per què s'altera?
 ; No va sempre pel mort de sas ideas?

Lo anija y lo fatiga la quimera,
 Estima sols lo mon per las llibreas,
 Y ven en lo interes lo Deu que espera.

Si estudi ne vol fer ab arrogancia,
 Per infulas donarse de prolifich,
 Quant creu qu' es saludable sa constancia,
 Si don' per resultat embroll científich;
 Perque sens Deu, l'estudi es pretulancia.

Si voltas dona al mon o' comercia,
 Y emplea activitat, manya o' utunia,
 De pech li servirà sa maestría,
 Que mal hagut caudat y peci argunia,
 Miseria y malestar en lo cor cria.

; Que mes, si tot lo dit al home ensenya
 Que l'mon no té cap ancora fundada,
 Que l'miserable orgull per fi s' despenya
 Si s' funda ab la fe morta y falsejada,
 Y contra la raho' l'mortal s'empenya!

Del mon en son principi la ruina
 Humana per orgull vingué; vomita
 Orgull l'home després, pero camina
 Funes a' perjudici, si fe contrita
 No l' crida a' profillar santa doctrina.

Osditxa es la del rich, diu la Escritura,
 Que funda son consol en la riquesa;
 Delectes y plahers sols se procura,
 Y l' trono d' or que n' alsa a' la altivesa
 Fara' que sa esperansa siga impura.

; Y no es felis lo rich que de tot goza,
 Que té atractius mundans, tantas caricias?
 Per més que lo exterior veja de rosas,

Al fondo de son cor no hi ha delicias;
La dicha té per greu la fé preciosa.

Es cert que los treballs lo mon no ama
Per ser de apariencia poch afables;
Mes, si de la virtut lo cor se inflama,
Té medis Deu per ferlos agradables,
Preventlos mansament com ell reclama.

Si l'ànima, ruchi un mòvil destrossa,
Y deixa la passió 'l cor ab tristuras,
Per que lo que promet es seca brassa;
; Eix cor no veurà a Deu en sa amargura,
Venint baix los seus pens horrenda fura?

Cap mòvil ne té l'home tan laudable
Que junte la eficacia ab la bellesa,
Com es de la esperansa mol amable;
Fundada en viva fé y en sa grandesa
Grandal de ditxa n' es interminable.

Lo mon no té la dita verdadera,
I l' goig que l'home s'forja es un deliri,
Que albat per la passió, busca ab ceguera
Lo que en la realitat es cruel martiri.
; Fugirne vol de Deu, causa primera!

Así dona facultats la Providencia,
Y ab ellas hi acompanya sempre l'medi
De las necessitats cubrir la urgencia;
Y al home separant del negre tedi,
Li dona activitat, salut y ciencia.

Y es tal lo bé del cel, que en tot col·loca
A vista de los mals la medicina;
Son cor maleja l'home, però invoca
La gracia de la fé, y de ruina
Salvat queda, tranquil son mal sofoca.

Mes, entre aquestos dons tant predilectes,
Si l'home creu que sol se basta, y brega
Per sols lo seu capritxo, los efectes
Amarchs recullirà, per que n' ofega.

L'aroma de virtut y dons perfectes.

Que sempre la esperansa es companyera
De nostre humanitat, y en ses designes,
Empresas mil conté sa vasta esfera;
Mes, ¡ ay del insensat, que ab fins malignes,
Hi pòrrit tocar vulla a' la cimera!

Si acàs té la esperansa per objecte
Volerne la passió afillar rastres,
Molt llany de ser virtut, es un defecte;
L'avor es pernicioso sementera
De desconcerts amarchs de trist efecte.

Es degna cristià que la esperansa
Creada feu per Deu y al home dada;
Y l'home ne pot molt, mes res alcansa,
Si mentres fatigosa la jornada
Del mon, no té en lo cel pura confiansa.

De amarchs remordiments l'ànima jura
Per tristes desengany, mustia y perduda,
Punyada per l'orgull y sa bravesa,
Belluyta sens profit, però moguda
Per Deu, ne torna a' sa primer bellesa.

Com l'or, a' que l'mon té tan gran estima,
La rica pedreria varia y rara,
No té son degut preu sino s'anima,
O'l foch o'l llapidari no ls' aclara;
Axís a' la virtut lo dol sublima.

Si'l cor, perquè estebia la fe, ne llansa
Sospirs acongejats ab ulls plorosos,
La vera contrició es que ja alcansa,
Y pons los seus clamors, vius y amorosos,
Prendrà per fan la fe y nova esperansa.

Llansar del mon aquesta ensenya bella,
Privar al cor del be per exel-lençias,
Seria al navegant rebar la estrella
Que li servix de nord, y la existència
Matar, que los humans fundan en ella.

Los pobres de salud que a la mort venen,
 Los tristes desingients de vida ayradas,
 Los que clapsits de famm menjar ne tenen,
 Y tots los de existencia desgraciadas,
 Del foich de la esperansa se sostenen.

No sempre la amargura es del que ploras,
 Que sol en los festins estar mescladas;
 Y si lo plor sentit la fe coloras,
 Tot' anima de dot' afeixugadas

Renaiix ab la esperansa y ven l'auroras.

Sens fe; ¿que fora l'home? Nau combatudas
 Per onas espantosas, sens estrella,
 Y trista embarcació que va perdudas,
 Faltantli la esperansa rica y bellas
 Per viciis devorants desvanescudas.

Ayis ciutats y regnes populosos
 Que sols en son poder neies confian,
 També son flachs bateus, que llasmosos,
 En alas del orgull lluytan, porfian....

S'estrettan ab jemechs estrepitosos.

¿Que fora de Colen la inmorttal gloria
 Sens pura y brillant fe' que l'feu intrepit,
 Denant dilatit mon a nostra historia?
 Son nom, que vuy resona ab dels estrepit
 Un eco lluyant fora sa memoria.

Ayis estel joyis y serie ricas
 De gran capacitat en arts y ciencias,
 A ions la santa iglesia glorificas,
 Y a altres dona l'mon preeminencias
 Pel not br y acertat que ls' edificas.

Si dels es esperar ditxa il-lusorias,
 Que s'funda de ordinari en bens fictius,
 Que punxa nostra vida transitoria
 Y n'es un semitter de corchs y viciis;
 ¿Que dich de la esperansa de la gloria?

Que sent filla del cel, ne pot ser vanya,

Lo cor nos acaricia ab fe y dulçuras,
 Dissipa la tristor que del mal mana,
 Y en écos delectoses de venturas
 Bessona grata ven de fe cristianas.

¡Glorias y gran virtut, tendra esperansas!
 ¡Quin es lo bort mesqui, falt' de criteri,
 Que té l'cor malejat, que ingrát te llansa
 Sufrint angustiät, trist cautiveri,
 Quant sols teninte a 'tú la pau se alcanza?

La ruda adversitat; que nos importa?
 ¡No es ella dolça creu que l'cel envia,
 El Llibre sagrat que nos conforta
 Y un regne nos promet tot de ambrosia?
 Venint de Déu la creu tot se suporta.

Que prenguin la virtut l'hom' per esposa,
 Y entreguis al treball que l'cel sustentas,
 Que siga son afany la fe preciosa
 Per 'vencer si hi ve alguna tormentas;
 L'avirs tota esperansa es profitosa.

Al just, que ven a Déu sempre a 'tot hora,
 La mort no li sera de cap tristura;
 Y si lo pecador sas faltas plora,
 ¡També no goxará de igual ventura?
 ¡Ditxosa tú virtut y qui te adora!

Confianza pura y santa, a Déu obliga,
 Si te lo prech del cor, del cel arriba;
 La gracia soberana nos prodiga
 Que féras las borrascas fácil doma,
 Y calma y aconsola en la fatiga.

Ningu' pot esperar sens primer créure,
 Per que sols de la fe naix la esperansa;
 Per ço a lo Redemptó' esperaban veïure,
 Fenint son cor ardent de gran confiança,
 Aquells que no volgueren may descreure.

Per ço tant repetit sempre s'consigna
 En llibres profetals un sant prestigi;

Que la Misericordia, tant-benigna,
 Disputa per obrar algun prodigi,
 Donà'ls en 'questa vida gloria digna.

Avís Davit, en Salms y cants magnífics,
 Exclama: "Jo, Senyor, no he vist fallida
 La suplicia de vostres dons clarífics,
 Y crech, que fe' tenintne en 'questa vida,
 Seguir puich esperar los raigs vivífics."

Jesús, ab sa paraula irresistible,
 Demuestra lo mateix en quant predica;
 "Serà com ho has cregut, tant infal-lible,"
 Al Centurió ne diu; y a' altres replica:
 "Si ab ver fe' demanau, tot es possible,"

¿Que diu a' lo meu cor lo escrit efede
 Que ab proba manifesta a' Déu pregona?
 Que tinc de buscar sempre per objectes
 A Aquell qui es infinit, y que corona
 Las preudas de virtut de un mundo recte.

Com Job tingué, Senyor, para confiansas,
 Que ab fe vos demanés quicós grada,
 Per sempre mes gosar vostra pavoransa,
 Que bé' podria dir; a' qui li placia
 Que s'arri untra mi; tinc esperansa.

Mes, negra presumció l'orit enarbola
 En mon trist cor, Senyor; crit melancòlich
 Que m'diu que la virtut no l'acrisola
 Lo aroma de Jesús, rich, apostòlich ....
 ¿La meua flaca fe' casi tremola!

¿I l'orit enmetxinat de fe bastarda,
 Que l'cor ofrega lluny y lo amonesta,
 Dire', Déu meu, que l'anima acobarda?
 Jamay, que volent' eel, lo cor se apresta
 A vostra confiansa, santa guarda.

Y no dech esperar per por del castich,
 Que fora tenir fe' de conxeniencia,
 Sino ab filial amor, viu, entusiàstich,

Que té en lo del seu Pare ferma crehenciâ;
Que no es, no, la virtut un cos elàstic.

Així, bon Deu, mes acts de esperansa
Suspirs de lo meu cor sian fogeres,
Y sia ma conducta la ensenyansa
De tots los infelissos, que afanosos,
Ab lo geni del mal fan amistanças.

Espero, puig, Deu meu, que en la abundanciâ
Los límits contindeu de ma superbiâ;
Que dels temporals dons que fan instanciâ
Per' que lo cor se incline a' la proterviâ,
Sabri' ferne bon us, sens arroganciâ.

Espero en Vos, Senyor, que en la pobresa,
Abont lo mortal prova la amargura,
Al cor li donareu gran fortalesa,
A fi de conservar l'ànima pura;
Que l'cos suportara' tota mortificâ.

En falta de salut de Vos espero
Aquell sant sufriment que purificâ,
Per que si resignat peso jo esmerô
En rébreu bé lo mal que m' mortificâ
Lo cel se' que sera' mon paradís.

Supreyo tentació molt formidable
Que pesa en gran perill, incerts mes passes,
Que vostra sabiensa impenetrable
Conceix ma flaqueçat, conceix los Massos...
Espero en vostra gracia confortable.

Pastrerau mai passions lo cos adulan,
Y débils les sentits van cap al vici,
Que forts los incentius per tot put-lulan,
Y m' tenen en camí del precipici...

Miren, Senyor, per mi, que me atribulare.

Impulsos de rencor l'ànima agitan
Per que venjarse volen de una incuriâ;
¿Perquè mas facultats a' Vos no imitan
Que a' mi me perdenau la negra injuriâ?

¡A fora ls' mals impulsos que me incitan!

Mes correctes en lo men volen prudenciás;
 Aterno ab ciutadans, en la familia,

Y superim aetes pors de ma conscienciás
 Fundats en bon exemple y sàbia humiliás;

Espero, axis, Senyor, un raig de cienciás.

En tots los meus afanyos de trista vida,
 Si tot, Senyor, quant t'inch vosen privarme,

Y l'ànima per ço queda oprimida,

Espero vostre ^{amor} sper' confortarme,

Que sols a' Vos pertany quant l'home vida.

Espero que la graciás soberana
 Me fassia ab fe acatar la Iglesia santa,

Y tota quiscun Hey que d'ella mana,

Per que sent de Jesús divina planta,

Se sombra celestial que ls' cors j'ermana,

Y espero, Deu Etern, font amorosa,

La vostra plenitut de graciá bella,

Que enjoya tota vida fatigosa;

Que si l'ànima triumpa en la querella

Sea mont es sempre amable y delectosa.

Ja s'alsa en lo meu cor ven l'issonjera,

Que ab dols sentit de amor, diu plangidora:

“Don torpe desarreçlo, fiell moderat;

Ab pur y contrit cor las faltas ploras,

Y deixa l' resto a' Deu; creu... y espera.

La Caritat.

Sublime concepció, pura, increada,
Èxelsa teològica, virtut augusta,
Aroma celestial, arca sagrada,
Amor fill de la Fe santa y robusta....
Te adoro, Caritat dolça y amada.

Ditxós es sempre l'home que t'espia,
Que infla lo seu cor cèlich aroma,
Que ama a son Autor, per ell suspira,
Y en nobles facultats amor assoma
Per dar consol a ls' pobres que tals mira.

Tant pura ets, Caritat, y tan hermosa,
Tant rica del tresor de vida eterna,
Que donas ton amor molt generosa,
Y en ta sollicitut santa y materna
Contens nostres debers qual joy' preciosa.

Es, puig, la caritat sensill concepte
Y de misteris sants lo mes profund,
Y Déu prescriu al home que lo accepte,
Si vol banyar son cor de amor fecund,
Que n'es la llei moral y útil precepte.

En qualsevol estat que s'considera,
En tota relació que se examina,
S'veu la caritat causa primera,
Al home senyala la medicina,
L'origen y lo fi que al cel l'espera.

Si acís se l'considera en sa naixensa,
Debem mirar en ell sempre un prodigi,
Que axis com feu a Adan, que l'mon comensa,
Avuy dona al mortal igual prestigi,
Y l'cuyda ab son amor, que es font immensa.

Si carrechs ne compleix per la ciència
Sent membre de la casa o de família,

Lo gran amor de Déu no reb mudansas,
 Que l'home en sos treballs està en vigíllas
 De rebre nous favors, si té confiansas.

Que tinga en societat algun destino,
 En tots, lo amor de Déu, may es contrari,
 Que l' cel, en son intèn sabí y justissim,
 S'enjoya de tot or que no es falsari,
 Y envia a tots los homens ciencia y tino.

Deu' amor no te en lo or, no té bellessas,
 Ni merces caritat, per mes que ho digas;
 Y fins en lo ver Déu fora flaguesas
 La bella perfecció que al mon prodigas
 No sentne font de amor d'immens grandesas.

Apris, quant l'home s'en algun martiri,
 Per causa regoneix grave una faltas,
 Que las violacions causan deliri
 Si ofenen l'amor sant, que tant resalta;
 Que amor la humanitat vol Déu respiri.

Si s'veu de sa grandesa primitiva
 Caygut, y desterrat de sa delicia.

Adan, perque superbia le cautiva;
 Vint del geni impudich las caricias,
 Falta' al amor de Déu y a sa llei viva.

Si s'veu que l'poderós brega en la terras
 Guiat de son rencor contra l'que fuytas
 La llei de son estat, un y altre oras,
 Que en tant fratricida y heretje lluytas
 Los dos matan l'amor, fentse la guerras.

Que amayne l'poderós sa injusta iras,
 Y donque al súbdit seu sold una espurnas
 De hermosas caritat, perque suspiras;
 Slavors treura' al vassall lo nom de xurmas,
 Y pau ne gosará, que amor la inspiras.

(1) Vosaltres, que ab discursos anti-lògichs
 Sembran la llibertat que n'esclavisas,
 Que vostres grans esforços demagogichs

(1) Si l'Consistori no té per oportunas al assumpto las dotze quintillas que segueixen,
 pot considerarlas retiradas.

No téien límits fixos ni divisas,
 Ni sols vostres intents son mitològichs;
 Vosaltres, que per 'fervors del baix poble,
 Doneu al infelís mel ab veneno,
 Parlantli de uns debers, que sols fan nobles
 Al home, quant ve te lo cel per freno
 Y etjega de son cor l'instint innoble;
 Vosaltres, que atacàu los cors pacífichs,
 Perdieu a'ls innocents y laboriosos,
 En pro de vostres plans sempre terrífichs,
 De vostres concubià'buls misteriosos,
 Que a' Déu y al mon sensat son dolorífichs;
 Vosaltres, que ab lo dogma que disloca,
 La pau feu allunyar de la família,
 Los cors emmetrinau, y vostra vocas
 Doctrinas d'infern trau, que 's cacoguitas,
 Que al home ne corromp y tot quant toca;
 Vosaltres, que com jo ne sou imatge
 De Déu, pero que hús mou l'esprit-malefich,
 Sou causas del nivell fals del llinatge
 Humà, que si tinguesseu cor benéfich
 Diriau veritat en lo missatge.

Doneu al poble d'ocid una prova
 Al be de si mateix encaminada;
 De drets no ni parlen, que los reprobas
 Lo bon sentit, mentres Déu no té entrada
 En lo seu cor, y s'tran lo que conglobas.

¿Per que veu l'home drets com rica joya
 Si en lo concepte humà no n'té de propi?
 Sols té lo dret del cel, y en eix se apoya
 Tot quant vulla en la terra, y es impropri
 No contar ab qui generés lo enjoya.

Digantli que com home, si meditas,
 No pot ofendre' a Déu ab negra incuria,
 Que cada instant que viu se precipita,
 Si en lloch de darli honor li fa una injuria,

Y a' m'èrils convulsius a' tots conuítas.

Mostreuli l'vinut sant que a' tots nos lligat
De amor y caritat que l' llanto aixugat,
Que meix a' ls' fills del cel en la fatigat;
Y tots y cada hu, ab tot lo que pugat
Procure ab sana fe matar la intrigat.

Diganti que de fills lo dictat donat
Lo cel, si a' Deu per Pare regoneixen,
Que ls' homens se titulen (Deu lo abona)
Fermans, iguals y llibres; mes, pateixen
Si faltan a' ls' debers que Deu pregona.

Que l'home llibertat no pot gosar-ne
Si a' Deu de lo seu cor no es tributari,
Que l' jon dels del amor sols pot donar-ne
La realitat del be; y es temerari

Tot home qu'espantalls vulla agafar-ne.

Si, com vos titulen, son filantropiechs,
Sembren llavor del cel, que fecundisa,
Donen a' tot lo mon los justos topiechs
Que cada hu voldria, que eternisa
Fractarros ab justicia blancs y etiopiachs.

Si com punt religios se considera
La bella caritat, rica en aromas,
Que clan del cristianisme es la primera
Froham, y ab eix profund y sant axiomas
Podem exterminar la passio' feras.

Per ço la caritat va col·locada
En ordre de virtut alta y sublimes,
Ni pot serne jamay complimentada
Per mentres lo cristià ab son cor no anime
Las altres Teologals, que son la entrada.

Aixis, la fe sens obras es fe morta,
Sens ellas l'esperansa si'es unpla,
Y res de profitos l'home reporta
Si l'culto ni ennobleix la fe que l'guia
Y ab obras la sev' anima conforta.

Ni'n res pot esperar per nos que crega
 Aquell que'n la bondat de Déu espera
 Sens mèrits de sa part, perquè n' ofega
 Tot resto de virtut ab sa ceguera,
 Que sent proferir, a Déu son amor nega.

Així, la caritat deu ser activa,
 I estar fundada en pràcticas amorosa,
 I us' mana que ab sa llama de amor viva
 Tornem l'ànima tebia en ardorosa,
 Que ni per Déu ni l' pròxim siga equiva.

Ab dels, cèlics amor sempre corona
 A l'home que ab fe pura a Déu invoca,
 Però la ingratitude no li perdona
 Si fals la caritat juga y trastoca,
 I al pròxim egoisme vil ne dona.

Per ser laudablement tant meritoria
 Combé la caritat comunicarla
 Ab viva abnegació, sens vanagloria,
 Ab pura fe del cel, y que al donarla
 No vulla recordar-la la memoria.

La vera caritat nos assegura
 Prodigis, si l'vici no ls' intercepta,
 Que sent de ls' de Jesús místich' figura,
 Dara en proba de amor lo de l' recepta,
 Constant y ric en cada criatura.

Don' arras ab que Déu nos recompensa
 Lo bon comportament en queta vida,
 Consols de son amor que nos dispensa
 Y ab que bondosament a tots comida
 A fi de que gosem de ditxa immersa.

La gran llumbrera del cristianisme,
 Parlant de fer abnegas, així se expressa:
 "Doneu a Déu ab usuras; lluisme
 No es; doneu-li poch, si os interessa,
 Y sempre augmentará vostre guarisme.
 Doneu-li temporals bens, que os declara

Donarives los eternas. Deuli la terras,
 Que 'n cambi lo cel rebreu; que l'que reparas
 Los pobres ab lo cel may tindra guerra,
 Per ser Massos fors de caritat clara."

La ricas almeynas en mans del que la donas,
 Si com tribut se arranca o'es exigidas,
 Jamay es meritorias a la personas;
 Devant de Dèu es caritat fingidas,
 Que no es del cor, ni de virtut blasonas.

La rica almeynas en mans del que demanas,
 Si com un dret la mira y n'es rebudas,
 Jamay podra ser Mas que n'ajermanas;
 Per do' gratuit del cel sera tingudas
 Si s' reb tant sols per Dèu y no s' profanas.

Si l'rich, que ha cumplert creu un sant precepte,
 Cubrint la pública beneficias;
 Si l'pobre sempre viu en lo concepte
 Que fins pot demanar ab exigencias;
 Fant mal provechiment ne fara efecte.

Aquesta antipatia tan comunas
 Los Massos fraternals arriba a' exclouer;
 Y l'pobre, amenassant a' la fortuna,
 Desou tota raho, l'eix fa commouer
 Social, y lo mon s'enfensa y s'enruna.

De mita, que ls' agents de social guerra
 Son, lo rich sens caritat, y lo pobre
 Sens paciencia. Dèu de si los desterra,
 Y deixa que enconats cada hui obres,
 Manant l'àngel malefich en la terras.

¿Direm per co que l'malestar provoca
 La falta de igualtat en la riquesa?
 No, que la fortuna Dèu la col·loca;
 Sols causa en aquet mon negra tristesa
 Lo geni del infern, que l'cap trastuca.

Que gese l'rich en actes generosos,
 Que senti gratitud lo pobre al rebter,

Lavoris viuran ab pau, tranquils, gojosos;
 Podrán alegrement sempre apercebre
 Lo impuls rich de virtut que fa ditxosos.

Preceptes son aquets que fan entendre
 Quánt per la caritat ab Déu se gusa,
 També molt clarament ne fan compèndrer
 Que sent filla del cel, virtut hermanas,
 Jamay de los humans ne pot dependrer.

Donem gloria al Senyor per ses designes,
 Que son richs en amor, inescrutables;
 Jamay los pensaments sian malignes,
 Que tots los fins de Déu son adorables,
 Y en pro' de tots los homens del cel dignes.

Despres de tot axò; ¿que resta dirne?
 ¿Que forsa y que poder te eix do' de gracijs?
 Que pot ab son amor aconduirne
 Los hòmens a'ls treballs ab eficijs,
 Y heroes al cel pot oferirne.

¿Que fou sinó la caritat amable
 Que abia las immortals santas Crusadas,
 Que sols al nom de Cristo venerable
 Seguiren los cristians tots, las peñadas
 De un home oscur, pero en la fé rotable?

¿Y no es axí mateix tal virtut bella
 Que anima a'ls cavallers richs y piadosos
 A anar a recobrar del mon la estrallas,
 Que n'es lo Sant Sepulchre, y van fogeros
 Perque sols caritat los aconsella?

N'es mes que caritat, de aroma rica,
 Que inspira a' un debil ser gran sacrifici,
 Sublime abnegació, que glorifica,
 Mostrant al desvalgut cèlich desfici,
 Que ab ven consoladora l'fortifica?

Aquet tan noble ser es, puig, la donay
 De geni celestial, y tan suprible
 Que ls' bruts expellingots son sa corona

Amables, y son cor es incencible

A vista del contagi:; que amassona!

¡No es pura caritat la que n'inspira
Beneficas accions hospitalarias,

Donant aculliment, ahont respira

Consol l'orfan, personas sedentarias,

Que l'mon, desvanesent, ab menyspreu mira?

¡No es bella caritat molt portentosa,

Que porta a' los confins de estranya terra

Aquell estel tant rich en fe' amorosa,

Sombrant la illustracio', que ab at la guerra,

Si l'xel li don' la mort, li es mort ditxosa?

Aquesta fe del cor que fa accions bellas,

Aquesta caritat que amor derrama

Y n'es per' la aflccio' brillants estrellas,

Es obra de Jesus, que ls' cors inflama,

Obtant a' cada instant grans maravellas.

Jesus, ab sa infinit misericordia,

Es caudalosa font que amor respira,

Y ofensa li fa l'mon ab sa discordia;

Que si fraternitat l'exempiles inspira,

Es lley de que en la copia haja concordia.

Jesus doná una proba de que us' ama

Vestint tan humilment nostra figura,

Sufrint ab dols amor com se l'infamia,

Prenent nostres peccats ab gran ternura,

Merint en durac creu, que ls' cors inflama.

Jesus, de son amor mil probas dona

Deixantnos ses miratels y doctrinas;

Y fént gran sacrifici en sa persona,

Nos lleya la major prenda divina,

Que a' nostra humanitat fielment corona.

Aqueix opels lleya es l'Eucaristia;

Per ell l'home ab son Déu se comunica

Si pur n'está son cor de amor sofistic;

Axis lo Sacrament nos santifica

Y queda nostre cor de un modo místich,
 Y no per aliment en mortal vida
 Tant sols se ha de tenir l'Hostia sagrada,
 Que a més nos assegura y nos convida
 A viurer en la Gloria regalada,
 Tant punt vingui la mort, que es tant sentida.

Després de que de amor tant grans finesas
 Me ha fet sempre lo cel, y m'fa a tot terra;
 Després de que Jesús mas grans flaquesas
 Prengué fins a la mort, y m'ensenyara
 Del cel ab sas amorosas llarguesas;

Després que sempre veix un nou portento
 De sa infinit amor y bondat summa,
 Pagant-me los agravis en contento,
 Frayent-me l'fel del cor quant cruel m'abrauma;
 ¡ Ahont es ma caritat! ¡ com la sustenta!

¡ Perque l'ànima ingrata n'alimenta,
 Deu meu, una esperansa torpe y vana,
 Vejent que caritat no la sustenta?
 ¡ Com dech, Senyor, entendre la cristiana?
 ¡ Confús sento a Sant Pau que m'la presenta!

“Encara que parles ab llengua pura
 Las moltes estabertas en la terra,
 Y fins la de los àngels, que es dulçura,
 Parles també, sempre tindria guerra
 En mi mateix, ab caritat impura”

“Encara que tingues de profecias
 Lo do per penetrar tots los misteris;
 Encara que ma fé tingues valias
 Per mouer las montanyas y hemisferis;
 Faltant la caritat, res ne tindria.”

“En carnes que m'causés grans perjudicis
 Donant-ne tots mes bens a la pobresa;
 Encara que m'tirés ple de siliçis
 En flames deverants ab fé y firmesa;
 Sens caritat, inútils sacrificis.”

"Infertax, complacent, sempre amorosa,
 N'es la caritat; honesta y pacienta,
 Jarmay se ensuflerbeix ni es envejosa,
 No va al propi interes, ni es insolenta,
 Supreix, creu, espera y fent mal bé, goza."
 Senyor; si de aixas qualitats y joys ricas
 Deu ser la caritat engalanada,

Confesso que lo men no m'purifica,
 Que a l'anima per' fer com vos agrada
 Demano vostra gracia que unifica.

Es falsa ma virtut; es enfadosa,
 Amarga, dispre, dura y desconfiada,
 De modo que a ls' jermans es recelosa;
 Conech jo ma flaguesa despiadada,
 Y espero ab vostre amor ferla ditxosa.

Proposo jo, Deu meu, tenir paciencia
 A fi de conseguir la vostra estima,
 Y en tota desicio seny y prudencia;
 Que si la caritat me legitima
 Vindreu Vos pera mi tota clemencia.

Si l'mon, Senyor, injust, a mi me ultraja
 No dech pendrer venjansa del agravi,
 Que a vos sempre vindra lo que l'mon haja;
 Y ls' vostres atributs de just y sabi
 Faran que ni un cabell perdi la balaja.

La amarga adversitat que V'cel me envia
 Apis suprir, Deu meu, també proposo,
 Y si es de ls' enemichs ronya y porfias,
 A que los perdonen jo no me oposo,
 Que apis ho fereu Vos en la agonia.

També la caritat, Senyor, me ensenya
 Que dech tenir al proxim tot respecte;
 Perque de vostra Ley fuiq y desdenya
 Aquell que no té sempre per objectes
 A tots donar lo que en tenir s'empunya.

Igual, Deu meu, com vebo vostra gracia

Sens mira d'egoisme interessadas,
 Voleu que jo la dongui sens fal-laciás;
 Doneu enajenarlas, sent missió' sagradas
 Per' ferme be; es criminal audaciás.

Y veig també que vol ser productiva
 La bona caritat; y que la llama
 Que Deu nos comunica ardent y viva,
 Si l'cor de los demés ab cel no inflama,
 Ni amor ni gloriás en aquest mon cautiva.

Apis ne dehen ser objecte amable
 Los dons que al próxim, vostre llum propaga;
 Fortuna, ciéncias y tot lo mes afable,
 Brillant y delectós que al mon ataga,
 Será per' mi gojós y no envejables.

Com bella caritat, Senyor, me admiras,
 Y l'cor, de temeros, casi tremola
 Per tanta majestat com ella inspira;
 Doneume vostre auxili que aconsola,
 Doneu a vostra Ley cumplir ma ánima aspira.

Nudriula, puig, Deu meu, de la purezas,
 Donentli de pur foc l'ardent baptisme
 Ab que havéu enjoyat ab gran Marquesas
 A quants vuy gloriá son del cristianisme,
 Que com Sant Agustí diré ab firmesas:

"Doneume, Senyor, l'ánima il-lustrada
 Per pura fe y noble cor que os estime,
 Qui 'entendrà la paraula articulada;
 Y conceixent la veritat sublime
 Se gosará en la caritat sagrada."

Apis mon debíl cor será una llama
 Si m'dona vostre goig dita perfectas,
 Per que l'que agrada a Deu tot ell se inflama
 De los aroms del cel, y a vostra dreta
 Seurá l' que en Vos bé creu, espera y ama.

Epilogo.

Buscant, Senyor, vostra glorià
 He descrit las Teologals
 Virtuts, que ns' fan immortals
 Tenint vida meritoria.

Son font de goigs eternals
 Com los Sants ho testifian,
 Y que aqui ja glorifian,
 No sent a' Deu deslleals.

Lo gran do' de profecias
 Que portan los llibres sants
 Ha probat a los humans
 Que en Deu no hi ha felonias.

C'elich goig, etern deians
 Conté de Deu la promesa,
 Y la infernal subilesa
 Se ofega en sas propias mans.

La hermesura y portalesa
 De la Ley del Redentor
 Dona modestia y tristor
 A ls' que viñuen de vilas;
 Y per ço cada agressor
 Interpreta a sa manera
 La Ley sabia y verdadera
 Que deu regir nostre cor.

Encara que molt austera,
 Sempre sera' veritat
 La ley per que ns' ha posat
 En 'questa vida plorera;

Que té en sí la realitat
De haver de entrar en judici;
Y per ço lo sacrifici
És de gran necessitat.

Y ningú tinga desfici
Per sa eterna salvació,
Que tot home pot ser bo
Combatent ab fé lo vicí.

Y l'únic y fort timó
Per fuir la marejada,
Es la doctrina sagrada
De Jesús Nostre Senyor.

Que una vida regulada
Debiura y mundanal,
May atesora caudal
Per 'lo fi de la jornada.

La Fé es lo brillant fanal
Que guia al port de bonansa,
Que permet a la Esperansa
Ferar l'àncrea en son dal;

Y si fan bona amistansa
Ab la bella Caritat,
Llavors tot esta' salvat,
Vé la Benaventuransa.

Ést ha sigut veritat
Lo que ha promés la Ley vella,
Y se ha cumplert en la ovella
De Jesús crucificat;

Per ço n'es eterna estrella
La doctrina indestructible,
Y per ço n'es infalible
Tot lo que promet en ella.

Com pelegri, Senyor, que l'cel anima,
Que puja una montanya ab fe ardorosa,

Plou lo qu' es son goig desde la cima;
 Aixís també mon cor, Deu meu, se gosar
 Tocant lo cimera de mon estimar,
 Per medi de la Gracia poderosa:
 Gracías vos don' y a quant de lo cel mana;
 Y gracias també a la Verge Soberana.

Nota. —

Si al examen de la Sagrada Teologia aparegués en
 aquesta composició alguna idea o paraula però conforme a las
 sublimes ciéncias, conste que no ha sigut escrita ab animo
 de ofendre ni desvirtuar en lo mes mínim la pureza de la
 doctrina de la Santa Iglesia Católica, que acato y venero; y per
 lo tant, deu considerarse tal idea o paraula com no vertida, subs-
 tituhinlas per altres mes propia del assumpto.

